Zašto volim Međugorje?

Autor Administrator

Volim
Međugorje i rado ga posjeæujem kada god je to moguæe. Volim osjetiti tu posebnu atmosferu i ugoðaj mira, naæi se u mnoštvu svijeta svih rasa i boja, jezika i kultura; hodoèasnika razlièitih po svemu
osim po odanosti svojoj Gospi kojoj su se došli približiti i pokloniti.

Galerija slika: http://mojsvijet.hr/galerije/medjugorje/do_krizevca.html

Zašto volim Meðugorje?

Volim
Meðugorje i rado ga posjeæujem kada god je to moguæe. Volim osjetiti tu posebnu
atmosferu i ugoðaj mira, naæi se u mnoštvu svijeta svih rasa i boja, jezika i
kultura; hodoèasnika razlièitih po svemu
osim po odanosti svojoj Gospi kojoj su se došli približiti i pokloniti.

Volim
vidjeti te ljude koji zraèe vjerom i nadom; gledati razdraganost i oduševljenje
na njihovim licima dok mole zajednièki na Križnom putu prema Križevcu ili Brdu
Ukazanja, dok èekaju red za Ispovijed, dok sjede u Crkvi, pa i kad se
okrepljuju na meðugorskim terasama. Ne idem tamo i ne oèekujem to da bih i ja
doživio èudo da povjerujem u Meðugorsko èudo, koje bi me pokrenulo i
promijenilo. Pomirio sam se s time da je to dato samo najboljima, a ja
vjerojatno nisam među njima. Vjerujem da ništa manje nije odgovorno
slijediti svoj put i nositi svoje breme;
bilo bi preoholo reæi – svoj križ. U
biti, što nam treba veæe èudo od ovoga koje nam je dato - da možemo vidjeti, èuti,
osjetiti i spoznati sve što nas okružuje, kao i same sebe, zar sve to nije dovoljno èudesno da nas drži
najèvršæoj
odanosti prema daru vjere koju smo naslijedili.

Ako niste
bili u Meðugorju, ili ako ste bili ali niste u posljednje vrijeme, evo vam prilike fotografijama ljutog
kamenjara proæi kržni put do jednog od dva glavna cilja hodoèasnika – do Križevca
(drugi je Brdo Ukazanja). Ako želite više - možete se osvrnutu na jedan raniji
putopis iz Meðugorja. Link: Meðugorje

Etno selo u Meðugorju

Znali smo
za Etno selo, znali smo da se radi o velikom

turistièkom projektu, ali to što smo vidjeli daleko je premašilo sva naša oèekivanja. Na mjestu gdje je nedavno bio suhi kamenjar ugnijezdilo se pitomo naselje s lijepim tradicionalnim kamenim kuæicama poredanim nizove koji èine prave kalete, sa svježim, fino kultiviranim zelenim površinama, palmama, jezercima i vodoskocima, s malim zoološkim vrtom, magarèiæima, kozliæima i paunovima, s hotelima, restoranima i prostranim amfiteatrom za razlièite kulturnoumjetnièke i druge priredbe. Kapa dolje investitorima i arhitektima.
Zbilja, što se sve s novcem može napraviti? Ali, malo nas je zaèudilo što nema ljudi. Veliki lijepi restoran gotovo prazan. Naruèili smo tek reda radi. Kava hladna, kolaè sumnjiva izgleda. Sve smo ostavili netaknuto. Nitko nije upitao što ne valja. Je li to odgovor za što nema gostiju? Šteta. Ali, sigurni smo, ako su znali napraviti ovaj prekrasni kompleks, popravit æe i ponudu; treba im samo malo vremena...

Galerija slika: http://mojsvijet.hr/galerije/medjugorje/etno_selo.htm

Motel Most na Trebižatu

Pred tri
godine ovaj nam je motel bio najugodnije otkriæe na cijelom putovanju i željeli
smo ga svakako ponovo posjetiti. U meðuvremenu posve sluèajno upoznali smo
gazdaricu Miru, što je ubrzalo naš dolazak. A kada smo upoznali i ostatak
obitelji, supruga Juru, koji je cijeli svoj život uložio u ovaj posao, kao i
sina Matu, izuzetno finog i dragog mladog èovjeka, kome su veæ predata
upravljaèka prava i odgovornosti, kao i ostale èlanove obitelji, postalo je
jasno kako je bilo moguæe da i u okruženju, koje nije uvijek bilo baš prijateljsko,
veæ tolike godine - tridesetosam – kako s ponosom istiène Mira, postoji ovaj
biser na Trebižatu uz gradiæ Ljubuški.

Galerija slika: http://mojsvijet.hr/galerije/medjugorje/trebizat.html

Ništa se

ovdje nije promijenilo od našeg zadnjeg posjeta, sve je jednako dobro i na najvišoj razini: ambijent ugodan, posluga uljudna i decentna: pustit æe vas da se u miru bavite svojim doruèkom dok odmarate oèi i sanjarite uz zelenu ljepoticu rijeku „bez povratka“ , ali i èuti, ako želite, zanimljive prièe iz bogate povijesti ovoga kraja. O hrani bi mogao pisati samo struènjak kalibra Veljka Barbierija, a ja mogu tek ponoviti: izvrsno, odlièno, ne može biti bolje. Ne moraju daleko iæi oni iz Etno sela, neka samo prepišu Jurinu formulu.

Mladi šef Mate, koji je po svemu što se da vidjeti, preuzeo ne samo najbolje osobine svojih roditelja, nego i njihovo i iskustvo, a i èinjenica da je školovan upravo za turistièko ugostiteljsku struku, jamac je sigurne buduænosti obiteljskog posla. Obišli smo cijeli ambijent u kome radi dvadesetak vrijednih djelatnika: sve je moderno i funkcionalno, a iznad svega uredno i èisto. Mira i Jure su bez formalnih obveza, u mirovini, ali se njihov doprinos i njihov duh osjeæa na svakom koraku i usvakom djeliæu složenoga projekta. I savjetujemo Mati da ih „èuva“ i da tako ostane što dulje.

Nemoguæe je pisati o Motelu a ne osvrnuti se na cjelokupni izgled objekta, posebno na interijere. Sve je osmišljeno i uređeno u finom rustikalnom stilu s nizom duhovitih i tehnièki vrlo zahtjevnih rješenja. Sve je djelo Jurine imaginacije i njegovih ruku. Mene se posebno dojmio profesionalni postav reprodukcija starih obiteljskih fotografija, uređenje obale i konoba.

Dva dana na ovom prekrasnom mjestu, s ovim divnim ljudima, prošla su kao tren. Dobra hercegovaèka blatina, najbolji pršut, tradicionalni uštipci sa sirom iz mijeha i maslinovim uljem, potièu sjeæanja i razgovor. Sve nas je dirnula prièa o velikoj ljubavi dvoje mladih koje prekinu surovi rat, da bi se ponovo našli teku sumrak svojih godina; o tome, možda drugom prilikom. A potom - zamislite sobu s terasom ponad tihe rijeke, mjeseèinu, šum vjetra kroz krošnje vrba i žablji orkestar s programom kroz cijelu ljetnu noæ. Veæ smo rezervirali sobu za sljedeæi put...

Don Marko

Jedan od
glavih razloga za put u Međugorje bio je
posjet don Marku Kutleši u župi Gabela Polje kod Metkoviæa. Davno smo se
dogovorili ali nikako realizirati dovoreno. Malo podaleko, obveza dosta, a
uvijek bude nakako najlakše odgoditi stvari za neku drugu prigodu.

Galerija slika: http://mojsvijet.hr/galerije/medjugorje/don_marko.html

Kako bi
vam predstavio don Marka? Evo, samo nekoliko detalja, ograđujuæi se, naravno,
jer to pišem kao prijatelj. Dugogodišnji misionar u Ruandi, zaljubljenik u
Afriku, jedva izvukao živu glavu za građanskog
rata između Hutua i Tutsia, istinski sveæenik odan do kraja evanđelju, po svojoj skromnosti, možda
najslièniji slici sv. Franje, a po vedrini, odanosti svome pozivu i vjeri, bl.
Wojtyli, ili možda fra Bonaventuri Dudi. Nije imao mira dok nije izmolio svoga
biskupa Ratka da ga oslobodi provilegirane i èasne uloge katedralnog kapelana
kako bi bio što bliže malenima i potrebitima. U svojoj, možda, pretjeranoj
skromnosti, opasno se zamjerio rođenoj sestri, èasnoj s. Aurelini, jer je nije
htio poslušati da konaèno zamijeni stari i pohabani tepih u župnom dvoru.

Ne pišem ovo
o don Marku za to što mi se èini da mi je on preostao kao jedan od rijetkih
prijatelja; neovisno o tomu, on je, od kada ga znam, a to je od mladenaèkih
dana, konstanta i najbolji primjer, pravoga prijatelja, dobra èovjeka, a potom
uzorna sveæenika, za koga vjerujem da je sretan u svome pozivu, da se nikada
nije pokolebao na svom putu (kao ja) i da istinski vjeruje u Rijeè koju
propovijeda.

Ne bi bio
dobar opis don Marka ako ne bismo spomenuli njegovu vedru narav i sklonost
humoru. U mlaðim danima, tijekom školovanja, kada je trebalo pripremati kakvu
predstavu, Marko je uvijek dobivao uloge sa šaljivim kontekstom, jer je zahvaljujuæi
svom prirodnom daru znao uvijek izazvati salve smijeha. U susretima s don
Markom razgovor prije ili kasnije skrene na Afriku, a onda prièi o neobiènim
zgodama i nezgodama iz misionarskog života nikad kraja. Jednom, dok je govorio
Misu, dotrèao je djeèak minstrant, koji je malo zakasnio i mirno zauzeo svoje
mjesto uz Oltar. Kako je bio posve gol, don Marko ga je blago ukorio: „Pa mogao
si se barem pristojno obuæi za Misu“. Djeèak je otrèao i ubrzo se vratio: stavio
je kravatu oko vrata.

Ni ovoga
puta nije moglo bez malo šale. Dok smo se vozili cilju uspostavili smo
mobitelsku vezu. Don Marko je detaljno objašnjavao kako æemo ga naæi, ali što je
više objašnjavao sve je bilo zamršenije i ja sam konaèno odustao od nastojanja
da pohvatam konce. Don Marko se brinuo i svako malo zvao i davao nove upute. Kad
smo došli u mjesto, stali smo i upitali prvu osobu na koju smo naišli, bila je
to ljubazna gospoða srednjih godina,
kako doæi do Crkve; samo je pokazala rukom i rekla: „Samo naprijed prema Crkvi“. Kada smo stigli
još jednom smo
upotrijebili mobitel, don Marko je zabrinuto upitao: „Gdje ste sada?“ Odgovorio
sam mu: „ Pogledaj kroz prozor. Ako nas ne vidiš, zalutali smo“. Na prozoru se pojavilo
nasmiješeno lice don
Marka.

Srdaèan
doèek, ugodan razgovor, potsjeæanje na prohujala vremena, na djetinjstvo i rodni
kraj, i naravno na Afriku; kratki osvrt na aktualne nevolje hrvatskog puka, „Plaè kamenja hrvatske
pustinje“, nevolje
Europe kao i cijelog èovjeèanstva; pa obilazak i slikanje za uspomenu ispred lijepe
crkve i župnog dvora („je li veæa ova ili ona u Ruandi?“), i najvažnije: kavica
s èasnim sestrama u njihovom domu gdje vode djeèji vrtiæ. Osvaja nas njihova
srdaènost, oduševljenje za svoj posao i
poziv kojemu se bez rezerve predaju. Tu upoznajemo susjedu iz svoga
mjesta, kojoj je mladoj i lijepoj, cijeli svijet sa svim svojim izazovima bio
pred nogama, koja je sve to ostavila kako bi ovdje došla služiti i klanjati se
Raspetom.

Oprostili
smo se i krenuli u Međugorje. Don Marko je imao svoje redovite župne obveze, pa nije mogao s nama. Nadao sam se da bih se još mogao ispovjediti, ali to je ipak ostalo za drugu prigodu; moram se bolje pripremiti; do tada preostaje mi hrvati se sa samim sobom kako znam i umijem.

A.B.